

— Вѣтъръ варенъ, снѣгъ печенъ... забѣлѣжки най-младия членъ.

— Не прѣкъсвай, Орловски!... издума прѣдсѣдательтъ.

— Членъ 33 е ясенъ въ това отношение, продължи Никифорчевъ. Истина—Исаиевъ така може да чака нѣколко години и да остарѣе по сѣдилища, докѣдъ тури въ джоба си присѣдата, за да може публично да осѣди Дамянова, но това не значи нищо. Тука има единъ принципъ: защитата честъта на държавния служителъ. На тоя свещенъ и мѣдъръ принципъ и почива закона за печата; 33 му членъ е единъ сигуренъ и непроницаемъ щитъ, който пази главитѣ ни отъ ударитѣ на злоумишленниците и драсканията на праздноскитающитѣ се вѣстникари.. Нѣма да бѣдѣ азъ, който щѣ плюж на тоя благодѣтеленъ законъ... Моето мнѣние е това, господине прѣдсѣдателю: Исаиевъ е виноватъ въ лъжливо и злоумишленно оклеветаване бивший разсиленъ на окръжний сѣдъ, Дамянова.

Прѣдсѣдательтъ се обърна къмъ другия членъ, по-младия:

— Господинъ Орловски, вапето мнѣние!

Орловски, момѣкъ около дваисетъ и петъ годишенъ, високъ, тънкоснагъ, съ твърдѣ мършаво блѣдно, и почти жълто лице, съ черни, като вжгленъ коси, бухнали на кѣдри, въ животѣ движения и въ физиономията на когото не личеше ни сѣнка отъ условната сѣдейска сериозностъ, расчеса нагорѣ съ рѣцѣ бухналата си коса и заговори:

— Моето мнѣние. Азъ съмъ партизанинъ на „щракането на идеитѣ“. Отъ свободното щракане на идеитѣ искача свѣтлина. Това е аксиома, господа.